

סיפור עלייתי ארצה – ביום אחד מכיתה א' לכיתה ו'

הקדמה

הגעתי לארץ מרומניה בשנת 1949, ילדה קטנה, אחרי תלאות רבות ודרך קשה.

שיכנו אותנו באוהלים ואחר כך עברנו לרמתיים לדירות קטנות.

כשהגעתי לארץ הייתי בת 11 וברומניה למדתי בכיתה א'. בישראל העלו אותי ישר לכיתה ו' בגלל הגיל. לא ידעתי עברית והיה לי מאוד קשה להיקלט בין הילדים ללא שפה וללא חברים.

עלייתי ארצה

לאחר מלחמת העולם השנייה אימי ואני נשארנו ללא בית, ללא כסף וללא אמצעי מחייה. כדי שנוכל להתקיים (הרעב היה קשה ולא היה מי שיעזור), אימי התחילה למכור בגדים ישנים בשוק ומהמעט שהרוויחה יכולנו להתקיים.

לא היה לנו בית, זאת אומרת שהברירה היחידה הייתה לגור ברחוב. אז לאן הולכת אישה עם ילדה קטנה כשמסביב תוהו ובוהו וכל אחד מנסה לשרוד בדרך שלו? לאימי היו מכרים שמצאו מקום לגור בחצר של כנסייה והם הירשו לנו לגור איתם.

באחד הימים אמרה לי אמא שאנחנו נוסעות לארץ ישראל. לא הבנתי בדיוק היכן זה ארץ ישראל אבל הבנתי ששם יהיה לנו טוב.

באותה תקופה התחילו יהודי רומניה לעזוב ולנסות בדרכים שונות לעלות לארץ. כשאני כותבת "לעלות לארץ" זה לא בצורה רגילה במטוס, אלא, פשוט לברוח מרומניה, לחצות את הגבול בלילות ומי שמצליח – ברח. באותה תקופה, בשנת 1946, השלטונות ברומניה לא נתנו ליהודים אישור יציאה מהמדינה ואת מי שתפסו חוצים את הגבול היו מחזירים בכוח ומעבירים למעצר.

התלאות שבדרך

וכך עם מזוודה אחת וילדה קטנה החליטה אימי, באומץ בלתי רגיל לחצות את הגבול. היא התחברה עם כמה אנשים, מכרים, ויחד התקשרו למעביר גבולות רומני שיעביר אותנו להונגריה. הדרך הייתה קשה ומסוכנת, בלילות הלכנו בין שדות תירס כדי שלא יגלו אותנו, וביום התחבאנו בכפרים. אני זוכרת את עצמי צועדת ומבקשת אוכל ומים שאזלו במשך הימים. לא זוכרת כמה זמן היטלטלנו עד שהגענו לגבול הונגריה.

עליי לציין כי מעבירי הגבולות הללו ביקשו הרבה כסף, ואימי במעט שהיה לה שילמה לו, אבל היו גם מקרים שהמעביר היה לוקח את הכסף, משאיר את האנשים באמצע שום מקום, ובורח, ולכן הרבה אנשים נתפסו והוכנסו למעצר.

סיפור קטן ומטלטל

אמא ואני ברחנו מהעיר יאסי. הינו אמורים להיפגש עם מעביר הגבולות בבוקרשט. כשהגענו לתחנת הרכבת, אמא רצתה לקנות כרטיסים בכדי שנגיע למקום המפגש עם המעביר הרומני.

בתחנת הרכבת הייתה המולה גדולה ותורים ארוכים, לכן אמא ביקשה, כנראה מצוענייה, לשמור על המזוודה, לקחה אותי ביד והלכה לרכוש כרטיסים. כשחזרנו לא מצאנו את האישה, לא היתה מזוודה וכך נשארנו בלי כלום.

במוחי עוברת המחשבה, אם אימי הייתה מבקשת ממנה לשמור גם עליי... מה היה גורלי ?

וכך חצינו את גבול רומניה-הונגריה והגענו למחנה פליטים בהונגריה. במחנה נפגשנו עם שתי המשפחות שיצאנו ביחד מרומניה. זה היה מחנה פליטים עצום שהגיעו לשם פליטים מכל אירופה. יהודים ששרדו את מחנות ההשמדה ויהודים שברחו מרומניה. המחנות הללו נתמכו על ידי הגוינט האמריקאי ושם חילקו אוכל ובגדים. אני זוכרת את עצמי מחכה כל יום עם אימי בתורים הארוכים לקבל את מנת האוכל היומי ומרק חם. היו שם בליל של שפות: רומנית, הונגרית, אידיש ופולנית.

כמובן שלא למדתי. את הילדים היו מקבצים בצריפים ושרים איתנו כדי שהיו לנו ימים יותר טובים.

תמונה יחידה שנשארה עם
אמא שלי - תמונה היחידה שנשארה

במחנות הללו אי אפשר היה להישאר זמן ממושך, כי כל הזמן זרמו פליטים והצפיפות הייתה גדולה, ולכן היה עלינו להמשיך בדרכנו. כך נסענו והגענו למחנה פליטים נוסף ליד וינה שבאוסטריה. אחר כך, שוב, עברנו למחנה פליטים נוסף בגרמניה, בשם "פלדפינג" ליד העיר מינכן. פלדפינג הייתה עיירה גרמנית ולשם הובאו בעיקר ניצולי שואה ששרדו את מחנות ההשמדה.

אני חושבת שמכל ילדוטי הקשה, בפלדפינג היה לי הכי טוב, התגוררנו בצריפים, האוכל היה אומנם בתלושים, אבל מספיק. ברומניה למדתי רק בכיתה א', ובכל המסע כמובן שלא למדתי כלל. במחנה ניסו לתת לנו הרגשה של בית ספר, אספו את הילדים בגילאים שונים לכיתה אחת וכך למדנו.

ובאיזו שפה? באידיש. כך למדתי את שפת האידיש.

שהינו במחנה כשנתיים וחצי ואז התחילו האנשים להתפזר בעולם. הרבה ארצות פתחו את שעריהן וקלטו פליטים. אנשים התפזרו בארצות שונות אבל אימי החליטה שאנחנו ניסע לארץ ישראל, וכך הגענו ארצה.

אני בתה הצעירה שלי
היא בת 6 שנים

זהו סיפור העלייה שלי לארץ ישראל

אני ותשעת נכדיי

אסכם ואומר שהמפגשים בקשר הרב דורי תרמו הרבה לקשר עם נכדתי נטע, דרך המסגרת הזאת נתנו לי את הרצון והכוח לספר לה סיפורים וחוויות שאולי לא הייתי חושפת בפניה, בגילה הצעיר, תודה על הזכות להיות חלק מהפרויקט היפה הזה. שתתם לי רבות וחיזק עוד את הקשר ביננו.

רחל מוסקוביץ